

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2873/24
12.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Павловић, адвокат из Београда, ул. Кнеза Милоша бр.79, против туженог "Штампа систем" доо, са седиштем у Београду, ул. Милутина Миланковића бр.19, чији је пуномоћник Божур Лакетић, адвокат из Београда, ул. Љешка бр.70, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 202/22 од 25.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.9.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 202/22 од 25.10.2023. године у ставу првом, другом и трећем изреке.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 202/22 од 25.10.2023. године, ставом првим изреке усвојен је као основан тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ДП 705-2/14 од 6.3.2014. године. Ставом другим изреке усвојен је као основан тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљу врати на рад код туженог и да јој обезбеди сва права која јој припадају по основу рада. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 337.500,00 динара. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиље преко досуђеног износа из претходног става изреке ове пресуде, па до траженог износа.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставу првом, другом и трећем изреке, како то произлази из садржине жалбе, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног

стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у побијаном делу, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђеном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужила је била у радном односу код туженог на неодређено време, на радном месту продавца. Одлуком директора туженог бр.455 од 11.1.2014. године, код туженог је организована активна продаја добављача БГ Продукт 1996 доо, од 13.1.2014. године до 19.1.2014. године. Дана 13.1.2014. године, вршена је контрола рада малопродајног објекта ..., у коме је радила тужила, и то од стране организатора продаје ББ, у својству анонимног купца. ББ се том приликом обратио тужили тражећи папирне марамнице, тужила га је услужила и том приликом му није понудила чоколадну бананицу под називом “Моја крем банана”, која је тог дана била на активној продаји. Општим актима туженог предвиђена је оваква врста контроле од стране анонимног купца. Тужила је била у обавези да обавља активну продају робе која је у том тренутку, на основу одлуке директора, била на активној продаји. Решењем туженог ДП – 373/13 од 25.9.2013. године, тужили је умањена зарада за 20% због повреде радне обавезе из члана 9 став 1 тачка 6 Анекса уговора о раду бр.7142 од 8.11.2011. године. Чланом 8 алинеја 2 истог анекса, тужила и тужени су уговорили да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене колективним уговором код послодавца или уговором о раду. Тужили је уговор о раду отказан решењем туженог број ДП 705-2/14 од 6.3.2014. године, због повреде радне обавезе из члана 2 став 1 тачка 54 и члана 9 став 1 тачка 6 Анекса уговора о раду бр.7142 од 8.11.2011. године, са образложењем да је својом кривицом, свесно пропустила да предузме радњу коју је по налогу Сектора категори менаџмента била дужна да предузме - да дана 12.12.2013. године, референтима интерне контроле ВВ и ГГ, као анонимним купцима, понуди артикле који су се у том тренутку налазили на активној продаји (чоколадица Kinder Bueno) и да дана 13.1.2014. године, организатору продаје ББ, као анонимном купцу, понуди артикле који су се у том тренутку налазили на активној продаји (крем бананица), иако је о тој обавези била уредно обавештена од стране послодавца. Тужени је пре доношења оспореног решења тужили доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, остављајући јој рок од 5 радних дана да се писано изјасни. Тужила је у изјашњењу, као и током поступка пред судом, тврдила да се киоск у ком је радила налази на прометном месту (...), да су купци нестрпљиво чекали да купе карте за ГСП и да је у тој журби и притиску да заврши посао, заборавила да анонимном купцу понуди робу на активној продаји, да није свесно пропустила да понуди производ који је био на активној продаји, већ једноставно није могла да стигне, због великог броја послова и јер је испред киоска стално била гужва, а те производе могуће је

понудити само када нема гужве или када је гужва подношљива, да се дешавало да због нервозе купаца неком од њих би пропустила да понуди робу које је била на акцији, а да свакако није имала намеру да оштети послодавца, већ да убрза рад и смањи гужву и да је несвесно пропустила да понуди робу на активној продаји због великог притиска људи који су чекали испред киоска.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиље основан, јер су у конкретном случају постојале околности које искључују радно правно одговорност тужиље. Наиме, у наведеном малопродајном објекту туженог који се налази на фреквентом месту, константно је био велики број купаца током дана који су углавном куповали Бус плус картице, па је због велике гужве била присутна и нервоза купаца са захтевом да што пре буду услужени од стране продавца у киоску, да не би пропустили аутобус. Према оцени првостепеног суда, такав константан притисак на тужиљу и остале продавце у наведеном киоску је довео до тога да тужиља више није имала свест да не нуђењем робе на акцијској продаји чини повреду радне обавезе, због које јој се може изрећи мера отказа уговора о раду, већ је под притиском купаца желела да се гужва испред киоска смањи из ког разлога није купцима нудила робу на акцијској продаји, све у циљу убрзања продаје тражене робе купцима. Радећи у наведеним околностима, на дужи рок гледано, тужиља није објективно могла да сваком купцу понуди робу на активној продаји и да исти буду задовољни дужином чекања испред киоска. Из оспореног решења, према оцени првостепеног суда, следи да ове околности тужени није ценио приликом доношења истог, и да јесте, тужиљи је свакако требао да изрекне неку другу, блажу меру у односу на отказ уговора о раду, у смислу члана 170. Закона о раду, а што је у конкретном случају изостало, што оспорено решење чини незаконитим. Имајући у виду наведено, према мишљењу првостепеног суда, тужиља није свесно починила повреде радне обавезе одређене закљученим анексом уговора о раду бр. 7142 од 8.11.2011. године и то: повреде радних обавеза из члана 2. став 1. тачка 54. да обавља и друге послове потребне да би се обавили послови и задаци радног места на коме је распоређена као и да извршава друге налоге свог непосредног надређеног, те повреде одређене чланом 9. став 1. тачка 6. предметног анекса од 08.11.2011. године, којима је одређено да запослени прихвата да се утврђеном повредом радне обавезе сматра и ситуација у којој запослени не поштује односно током рада не примењује законске прописе, усвојена општа односно интерна акта, одлуке директора, као и налоге руководиоца организационих делова којима његово радно место припада, те да јој је изречена мера престанка радног односа престрого одређена, што даље значи да је оспорено решење незаконито и да је тужбени захтев тужиље за његовим поништајем основан.

Применом одредбе члана 191. Закона о раду, првостепени суд је обавезао туженог да тужиљу врати на рад и да да јој обезбеди сва права која јој припадају по основу рада, као у ставу другом изреке побијане пресуде.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је супротно наводима жалбе, правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду (“Службени гласник РС”, број 24/05...54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду

ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Код утврђених чињеница да је тужиља била запослена код туженог на радном месту продавца у трафици на ... и да је приликом редовне контроле рада запослених од стране туженог утврђено да је тужиља пропустила да понуди купцу робу на акцијској продаји услед гужве и нервозе осталих купаца у реду, то је правилна одлука првостепеног суда којом је поништено као незаконито оспорено решење туженог о отказу уговора о раду. Ово зато што пропуст тужиље да понуди производе на акцијској продаји купцима у намери да што пре послужи све купце који су чекали у реду указује да код тужиље није постојала свест нити намера да повреди радну обавезу, већ управо супротно - намера да створи неометане услове за даљи ефикасан рад. Наиме, за постојање отказног разлога који је тужиљи стављен на терет потребна је кривица запосленог, као намера или крајње (груба) непажња, чега код тужиље није било, јер је тужиља покушавајући да што пре послужи купце који су чекали у реду, како би смањила време чекања осталих купаца, несвесно пропустила да понуди робу на акцијској продаји.

Неосновано се жалбом туженог указује да је нетачан закључак изнет у побијаној пресуди да је тужиља била несвесна да чини повреду радне обавезе пропуштајући да понуди робу на акцијској продаји купцима спорног дана. Ово из разлога што је у конкретном случају тужиља, покушавајући да што пре послужи све купце који чекају, несвесно пропустила да понуди робу на акцијској продаји. Наиме, одсуство свести се мора утврђивати у сваком конкретном случају и према околностима у којима је дошло до овог разлога за искључење одговорности запосленог за повреду радне обавезе. Код чињенице да је тужиља радила у трафици на изузетно прометном месту и да су купци нервозно чекали у реду како би што пре обавили куповину, може се, према разумној оцени, сматрати да је у таквим околностима тужиља несвесно пропустила да понуди робу на акцијској продаји, због чега не може бити одговорна за повреду радне обавезе која јој је стављена на терет оспореним решењем о отказу уговора о раду.

Није од утицаја на другачију одлуку навод жалбе туженог да је тужиља контролорима експлицитно признала повреду радне обавезе која јој се ставља на терет, јер јој је било познато да има обавезу да сваком купцу понуди робу на акцијској продаји, с обзиром да је њено одсуство свести за учињену повреду радне обавезе, у конкретном случају било узроковано великим обимом посла и жељом тужиље да купце који чекају у реду што брже послужи.

Правилна је и одлука садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, којем је обавезан тужени да тужиљу врати на рад, јер донета правилном применом члана 191. Закона о раду.

Како се ни осталим наводима жалбе туженог не доводе у сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и правилност примењеног материјалног права, првостепена пресуда је потврђена у ставу првом и другом изреке.

Потврђено је и решење о накнади трошкова парничног поступка, садржано у

ставу трећем изреке првостепене пресуде, јер је донето правилном применом одредби чланова 153. став 1. и 164. Закона о парничном поступку, и одговора исходу спора и успеху странака.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредаба чланова 390. и 165. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**